

Aranyló búzatáblák

JÚNIUS 29: PÉTER-PÁL ÜNNEPE,
RÉGEN AKKOR KEZDTÉK AZ ARATÁST

FINTA KATA versei

Szegény ország, Magyarország, mit várhat?
rossz vágányra tért, népessége nyomorog,
csak álmában látja jobblétét s a holnapot.

Igazságot vezetőik leplezik,
sokkal több van hazugságból, mint elég!
Nyomor, szegénység, félelem
és sértegetés járja, kinek jó ez?
Húsz éven át kirabolták, pusztították a haza vagyonát,
annyi hazugság hangzott el, hogy elveszett a bátorság.
Milyen lét az, hol sok kiskirály mellett a népesség éhezik,
vigadozva dőzsölhet a dúsgazdag,
a nincstelenek sorsa senkit nem zavar.

*

Már csak álomban jelennek meg mezőkön
a cukorrépa- és a nyári szellőben
aranylón lengedező búzamezők,
parlagföldeken nálunk már csak gaz terem...
(Ami) addig itthon termett, ellátta a népet,
most messzi földről drágán hoznak élelmet.
Rövidlátók leromboltak gyárakat,
üzemet, munkahelyeket,
omladozó falaik mára ijesztőek.

*

Addig munkával szerezték
meg kenyerüket az emberek
bőrszín- és születés-helyre tekintet nélkül,
most ifjú- és agg nyomorban él ezért.
De kitalálták a robotot, éhbérért,
hogy termelő munka helyett árkot ás
és követ törhet a nyomorgó munkás.
Mellette áll, pálcával vigyázza cifra-magyarban,
ki magát mindenhatónak tartja!

Állítják: egy család 47-ezer forintból megél,
s egy kecske nekik bőven elég!
Ugyanakkor magyar földet gátlástalanul
osztogatják idegennek-gazdagnak,
s kisemmizik, akik megmunkálnák azokat!

*

Hogy merészelik mindezt megtenni?
Eddig rokkantak foglalkoztak trafikkkal,
miből szerényen élhettek,
e jogot tőlük is elvették,
osztogatták fűnek-fának, rokonnak, s elvtársaknak,
kaptak többen nem egyet, némelyikük ötöt-hatot,
mert harminc évig így lehetnek gazdagok!

*

Felnőttek és gyerekek éheznek,
asztalukra nem jut kenyér,
kirakat előtt nyáluk csorog az étekért.
Ezért sokan menekülnek külföldre,
ott eszik számkivetettek keserű kenyerét.
Hol az idő, mikor munkája volt mindenkinek,
s jóllakott felnőtt és gyermek,
a hazában megtermelt termékből?

*

Akik idegenbe mentek,
s együtt gondolkodnak velünk,
sóvárogra várják a sanyarú helyzet végét.
Ébredjünk, ne álmodjunk,
a magyar hazát kell megváltanunk,
hogy minden magyar gazda Péter-Pál napján
nyári szellőben nemsokára
saját földjén aranyló búzát arasson...

*

Feladat: lejáratos vezetőket leváltani,
bársonyszékből gazembereket elzavarni
úgy, hogy ott ezután tolvaj, vezetésre alkalmatlan
és jellemtelen ember soha ne trónoljon!

Menjen vissza oda, ahonnan jött,
ahol nem árthat magyarnak, s maradjon ott!

Szerzett, s lopott épp' eleget ahhoz,
éheznie nem kell, mint azoknak most,
kik ártatlanul koplálnak.

Feladat legyen: most vezetésre alkalmas,
felkészült, tette kész hazafit válogatni vezetőknél,
akik tudják, mit kell tenni:
a jövőképet megtervezni,
lehetőséget teremteni minden épkézláb embernek,
akik javaikat munkával teremtik,
hogy országunkban soha többé senki ne éhezzen,
s igaz szóért senkinek félnie ne kelljen!

Akik felelősségteljes beosztásban a haza értékeit
nem őrizték jó gazda módjára, hanem ellopták,
tönkretették, fillérekért eladták, elajándékozták,
azért felelősséggel tartoznak; lopott vagyonukat
elkobozva, őket szigorú büntetéssel sújtsák,
hogy azt soha el ne felejtsék:
Isten nem bottal ver!

2009. június 26

Hullámszik a búzatenger...

Versem az irodalmi Rádió-Miskolc
„Így születik a vers” c. pályázatára készült.)

Ragyogó kék égen tündöklő napsugár,
aranylón hullámszik a búzatenger...
virít a piros pipacs, a kék búzavirág,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

A pár egymást átöltve sétál, szívük
telve, szerelemmel, boldogsággal
arcuk kipirul, suttognak egymással,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Ki tudná, hogy ők minek örülnek?
Csak a nyárnak, vagy a vadvirágnak?
Nagyon boldogok, mással nem törődnek
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Csak a mának élnek, jövőre nem figyelve:
miért rontanák el ezt a boldogságot?
Szerelmesen sétálnak egymást átöltve,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Miért is búsulnának? Felettük kék az ég,
most rájuk ragyog az áldó napsugár,
köröttük hullámszik a búzatenger,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

A

Anyai gondoskodás – Cirmoskánk

Szerettem az állatokat, figyeltem
az életüket, csodálatos lények.
Cirmos cicánk három cicagyerekekkel
puhán kitöltött nagy kosárban éltek
boldogan a konyhában. Cica mama
szoptatta, tisztogatta az apró
jószágokat. Ahogy nőttek, sokat
játszottak, s ott gurultak le egymásba
kapaszkodva a kosárból a földre.
Árva kiscsibe nem kellett anyjának,
ezért ő is ott élt egymagában kis
bélelt kosárában. De unatkozott,
talán fázott, ezért folyton csipogott.

Cirmoskát zavarta, talán sajnálta?
Ezért amíg szoptatta kiscicáit,
folyton nyafogó kiscsibére figyelt.
Egyszer megelégtelte s olyat tett,
ami igazából nem mindennapi eset.
Fölkelt cicái mellől, s lassan,
lopakodva kiscsibe kosarához
surrant, csendben figyel, aztán gyors
mozdulattal melléugrik, a csibét
szájába veszi. Ó, jaj, azt hittük, az
kiscsibe élete véget ért. De nem
ez történt. Odaviszi a szájában
kiscicái mellé, lerakja közéjük.

A csibe elhallgat, megnyugszik,
az anyacica is. Majd melengeti
úgy, mintha a saját kölyke lenne...
Talán azon csodálkozott, miért nem
szopik úgy, a kis buta, mint cicái.
Később is ott téblábolt a kismacskák
között. Ha csipog, Cirmos odamegy
hívja, nyalogatja, úgy terelgeti,
mint saját cicáit. Nehéz elhinni
de mindez megtörtént, bármilyen
furcsa, egy anyamacska képes volt
családjába fogadva ápolni egy
idegen, elhagyott, árva csibét!

A

Kismacska-iskola, egér-sors

2009. május 3.

Ahogy a kismacskák megszületnek
cicamamák nevelni kezdik őket.
Maca-cicánk kisurrant az udvarra,
nagykéménynél figyeli az egérlyukat;
nemsokára a szájában egérrel tér vissza.
Kismacskája csodálkozva figyeli,
mert az egeret még nem ismeri,
macska-mama a földre elé leteszi.

Az egér össze-vissza szaladgál,
de elmenekülni nem tud már.
Maca-mama cicájának mutatja,
a kisegeret jobbról-balról hogyan
pofozgassa, finoman a mancsaival.

Kismacska csak ámul és bámul:
az egeret mind a ketten figyelik,
eleresztik, de elfutni nem engedik.

Kölyökmacska nagyot ugrik örömébe'
hogy ilyen jó játék hullott az ölébe.
Kisegér ijedtében mozdulni sem bír,
érzi, a játéknak mindig az a vége:
el nem engedik, kegyelmet hiába kérne;
hóhérjai kegyetlenül kivégzik.
Mert egér a macskának játéka-eledele;
de égernek nem játék, hanem a végzete.

Kutya-macska barátsága

Balassagyarmat, 2008. december 16

Zsemlyeszínű Bundás kutyus
magában él, unatkozik.
Az udvarban csak sétálgat,
jól éldegél, őrzi a házat.

Gazdája egy alkalommal
macskát hoz a karjában.
Mint egy kis vakarcs
az egész cica akkora.

Semmi mást nem is tud,
ha simogatják, dorombol.
Féltékenyen figyeli Bundás,
a vakarcsot mért babusgatják?

A cica azonban hozzámászik
kis mancsával vele játszik:
a kutyus fülét ide-oda huzigálja,
szőrét össze-vissza ráncigálja.

Mit talál ki a kis ebadta?
– Bundás magában gondolja,
Ezért körbeszimatolja,
lábaival továbbtologatja.

A cica nem ijed meg tőle,
felugrik a feje tetejére.
Elfárad, s akkor csendesen
dorombolva elalszik.

Bundás pislogva figyel,
nem akarja álmaiban zavarni,
ha elfárad, szuszogva,
ott alszik el alatta.

Fölébredve, anyáskodva nyalogatja,
lassan barátságot köt vele.
Jobb így békeességben élni,
mint egy kiscicával haragban lenni.
Csak azt nem értem meg,
miért mondják az emberek:
kutya-macska barátságban nem élhet.

Makacsul miért gondolják úgy,
hogy a macskák meg ebek
egymás mellett másként nem,
csak ellenségként élhetnek?

Ha én rigó lennék...

2012. október 31

Ha én rigó lennék,
egyet füttyentenék
el is bujdoshatnék.
Elsírnám bánatom,
nem jönne rá vigasz,
lombok árnyékában
várhatnám sorsomat.

Ha én rigó lennék,
Mindig csak füttyögnék!
Jókedvre deríteném
a bánatos sorsokat.
Vidáman élnénk,
egymást megbecsülnénk
s boldogok lehetnénk!

Ha én rigó lennék
hangosan füttyülnék,
mikor gyerekeket
éhezni látnék,
gyűjtenék ennivalót
s szertekiáltanám
nagy bűnét világnak!

Összeterelgetném
az éhes gyerekhadat,
jókedvre deríteném,
én mindnyájukat,
fel is öltöztetném,
és finom falatokkal
őket megetetném!

Hamar elővenném
madár-harmonikám,
mesés dalokkal
őket felvidítanám,
míg örömet látnék
minden gyerek arcán.
Ha én rigó volnék,
bizony így fütyülnék!

De rigó én nem vagyok,
ezért csendben hallgatok!

A

Hitvallás

2010. július 10

Elmélkedni azon, milyen
rövid az élet, de minek?
Szebbé kellene tenni,
ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene!
Küzdjünk hát szebb létért,
tisztá szép erkölcsért,
Isten kegyelméért!

S te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell
senkitől sem félni!

De úgy lehet-e győzni,
legyőzni Önmagadat?

Nem könnyű feladat
legyőzni saját magad.
Hogy elérd, hinned kell,
hit nélkül gyenge vagy,
egy báb, ki válogatás
nélkül enged vágynak,
s azt tesz, mit jónak hisz,
ami vesztét jelenheti.

Légy hű önmagadhoz,
bízzál érzéseidben, és
egy igazságos élet
lehetőségében.

Vesd teljes erőd annak
megteremtésébe, mert
akarat és hit nélkül a
jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként,
hanem istenhitnek érzem.

S ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a
hitét, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s
szeretet költözne közénk!

A

1. Nem vár az idő

Elbeszélő költemény

2012. október 6

El ne feledjétek, ifjak és vének,
a múlt időt megbecsüljétek.
Akkor kell rá vigyázni, ha itt van
még, s nem később, mikor már elillan!
Mert az időnek az a természete,
nem állhat meg, mert tovább kell mennie,
nem várhat tovább, mert
halad az idő!

Kis ember születik, tehetetlen még,
nemsokára gügyög, izeg- és mozog,
majd felül, ismerkedik a világgal,
és mászik, a csörgőjével játszik...
Eszik-iszik, majd feláll és járkál,
s ha kikerül a ketrecből, ijesztő,
miket produkál.
Rohan az idő!

Saját kárán tanulja a kis ember
mik a teendői, míg óvodába kerül,
hol komoly feladat vár majd rája,
– nem azt tehet ő, amit szeretne –
az nagyon fontos feladat lenne:
megtanulni, érthetően beszélni,
nem lehet várni, hiszen
sürget az idő!

Hétévesen gyerekek, mamájukkal
kézen fogva, iskolába mennek,
megtanulják a számokat, betűket,
karácsonyra már színes könyvből
felolvassák az ünnepi verset
megtanulják leírni a betűket
és szavakat, az idő nem vár,
siet az idő!

Kisiskola után nagy a feladat
elindulni, milyen pályára mehet,
hová iratkozzon? Választani kell
az ifjú-embernek, hogy életében
mit akar elérni, mi szeretne lenni?
Megfontolandó, merre kell lépni.
Jól kell dönteni, mert
nem vár az idő!

Felnőtt lett az ifjú ember, nagykorú,
most is válaszút előtt áll, hosszú
útja előtt kilépett az életbe.
Munkát vállal, továbbtanul, döntenie kell,
milyen lesz a felnőtt élete,
sorsfordulók előtt hogyan boldogul?
Nem lehet megállni,
sürget az idő!

Döntést hozott, főiskolát végzett,
a NAGYBETŰS életbe kilépett,
felnőtt fejjel sem könnyű kitalálni,
hol kap állást, miből él meg ezután,
volt-e értelme a sok tanulásnak?
Nincs könnyű sorsa idősnek-fiatalnak,
ebben nem ők döntenek, hisz'
nem áll az idő!

De akinek korábban kell döntenie,
hol lelhet rá olyan helyre, (ahol)
munka vár rá, miből megélhet ő
és a családja? Vár-e rá jó élet,
netán munkanélküliség réme, (vagy)
munkáért megbecsülés, babérkoszorú,
ki lát bele a jövőbe?
Szalad az idő!

Kinek kéne a hazában gondoskodni
kicsikről-ifjakról és felnőttekről?
Ébredjeteok okos magyar emberek!
Az üresen futó időt állítsátok meg!
Senki ne szenvedjen kárt, innen el ne
meneküljön. *A hazáért elhivatott*
államférfit válasszátok vezérnek!
Sürget az idő!

Legyen olyan elhivatott hazafi, (ki)
érti dolgát, nem saját érdekét lesi,
hanem mindjárt rendet teremt
az országban, küzd a népe jólétéért,
és a haza felvirágoztatásáért!
Mindnyájunknak ezt kell tenni!
Úgy lesz elégedett a magyar nép!
Eljött az idő!
A

2. Kié a haszon?¹

2009. november 28

Dolgozhatsz üzemben-gyárban,
ahol jól végzed a munkád;
hiába vagy kiváló vasmunkás;
földeken termelsz kukoricát;
vezethetsz hatalmas kamiont;
lehetsz gazdag úrnak sofőrje;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.
Takarítani is elszegődhetsz,
ahol éjjel-nappal gürcölsz;
utcán söpörheted a szemetet,
s hiába tiszta a környezet;
gazdaságban nevelhetsz állatot,
hiába végzed jól a dolgodat;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Sokat kell tanulnod, de ha
diplomát kapsz, és jó orvos leszel,
lehetsz jószívú és kifogástanul
gyógyítod a beteg embereket, sokáig
gondolkodhatsz, hogy mitől gyógyulnak
hamarabb a betegeid, neked akkor sem
lesz jobb dolgod, jövedelmed úgy sem lesz
annyi, mint a nyugati orvosoknak!

---

¹ A vers készült: 2009. november 28. József Attila: A tőkések hasznáról c. ófrancia formában írt vers ihlete nyomán. Hozzáillesztve egy befejezést: 2015. március idusán...

Megjegyzés: A Google keresőben valamit kutatva fedeztem föl, ezt tették hozzá, idézem: „Finta Kata: Kié a haszon? ... sosem lesz tiéd a haszon!”.

„**Finta Kata: Kié a haszon?** - Napvilág Íróklub

Írhatsz regényt, költhetsz verset,
kiadni rá pénzed sosem lesz;
taníthatsz iskolában gyereket,
ülhetsz irodában asztal mellett,
egész nap dolgozol számítógépen,
még ha főnöködnek megfelelsz,
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Ezért aztán

hiába tudod: még ha lelked kilehelnéd:
munkádból tisztességgel meg nem élsz
mert amíg másoknak dolgozol,
sosem lesz tiéd a haszon!

Ezért gondolkozz mindennap,
imádkozz Istenhez, hogy meghallgasson:
hogyan igazság, béke legyen a Földön!

A

Óh, te édes!²

2009. április 4.

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kék szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.
Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.

---

² Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél'füllel hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne várass magadra sokáig
a ruhádból is kibontlak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály,
hogyan magamévá tegyelek:

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
óh, Te kíváncsan finom és édes
MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

A

Várom a tavaszt – szonett

2005. július 25

Magamban gondolkodom

Eredeti vers: 2014. február 16

Végre-valahára már a nap süt ránk,
Álmos délutánoknak vége szakad.
Ránk fér már egész nap a világosság,
Orrfújásoknak is vége lehet már!
Márciusban hosszabbak a nappalok!
Amikor már (remélhető) nem lesz fagy,
Tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
Amikor zöld az erdő és a határ...
Várom én is a szép tavasz jöttét, mert

Abban higgyen mindenki, hogy az úgy lesz!
Szeretem, mert évszaknak is a legszebb!
Tengerentúlról a gólyák visszatérnek...
*Azok is, kik munkáért hazát cseréltek
egy szép napon majd visszatérnek...*
*Reménykedjünk abban, hogy akik most
kényszerűen más országban keresik a kenyerüket,
ők is, mint a gólyák, majd hazatalálnak.*

***

Kertben

Ülök kertemben a nagy cseresznyefa alatt
hallgatom a madarakat.

Ülök magányosan, szagolom a rózsát,
élvezettel szívom magamba illatát.

Nézem a kék eget, a futó fellegeket...
Ilyenkor mit mond nekem a Természet?

Súlyok a vállamon – már alig bírom,
de cipelem, mivel ez a dolgom!

Ha az élet nekem ezt szánta,
az Egek Ura ad erőt hozzája!

Nézem a röpködő méhecskéket,
egész nap dolgoznak serényen.
Nekik sem könnyebb az élet,
de teszik a dolgukat,
amit rájuk rótt a természet.
Röpdösnek virágról-virágra,
mégsem panaszkodnak.
Apró testük tele virággal
szállnak vissza a kaptárba,
majd onnan ismét a határba.
Méhkasban is csupán
a királynő az egyetlen,
kit körülrajong a szolgahad.
De ők már megszokták,
csak teszik dolgukat.
Mi más tehetnének?
Nekik ezt szánta
az Örök Természet!
Most fecskepár száll el felettem.
Szájukban bogár, amit
fecskefiókáknak visznek.
Röpül fecskemama fészkéhez,
ahol minden kismadár tátja csőréit.

Fecskemama eteti,
mert minden aprómadár rá vár,
majd újra elszáll...
Napról-napra fecskepár ezt teszi:
fiókáit eteti.
Ha beomlik a fecskefészek
ott a párja, megjavítja.
Mire leszáll az est, elfáradnak,
mindnyájan összébúznak
Egymást így melengetik,
elalusznak hajnalig.

Virradatkor fecskepár
ismét élelem után jár.
Apró fecskék növekednek,
őszre már nagyra nőnek.
Akkor a fecskecsalád
itt hagyja az otthonát;
Elindulnak, elröpülnek,
új hazában továbbélnék.
Tavasszal majd visszajönnek,
fészkeikben megpihennek.
Forró kövön zöld gyíkocská napozva
szemét ide-oda mozgatva
legyet-hangyát kapdosva
éli csendes életét.
Azért közben sosem pihen,
izegve-mozogva les,
mert félti rövid életét.
Faágakon madár röpdös,
közben hangyát-legyet kapdos.
Ha jóllakott, énekelve
így telik el az élete.

Fák törzsén hangyák másznak,
rájuk is sokan vadásznak.
Nem könnyű az életük.
Amott egy nagy hangyaboly,
ott van ám rend, fegyelem,
akárcsak a méheknél,
egyikük sem henyél.
Egész nap csak sűrögnek-forognak,
katonásan menetelnek,
cipelnek óriási bogarat, s egyebet;
télre gyűjtik az élelmet.
Így töltik el életüket.

Természetben rend van mindenhol:
állatoknál-növényeknél.
Az emberek mostanában
nem férnek a nagyvilágban.
Egymást nem becsülik,
irigyek és gonoszak,
rongálnak, rabolnak,
háborúznak, gyilkolnak.

Jobb volna, ha mindenki
nem futkosna, rohanna,
néha-néha megállna.
Figyelné a Természetet,
csodálná a kék eget, a rohanó felleget.
Hallgatná a madárdalt,
éjjel nézné a csillagokat,
figyelné, mit mond a Természet!

Tán' azt, amit nekem,
hogy szép az élet:
Igen! A terhekkkel rakott nehéz élet!
Súlyok vannak vállamon,
mégis bírom, cipelem,
mert ezt szánta a SORSOM.
De azt soha ne feledd, ha az élet nekünk
ezt szánta: Egek Ura erőt mindig mér hozzája.

Kirándulás egy nyári délután³

2010. február 20
Kirándulni megyünk – autóval,
italt töltünk nagy demizsonba,
ennivalót pakolunk kosarakba,

---

³ Két változatban készült, az elsőt lásd Egy nyári délután címen ugyanitt, az e-betűs versek közt. Sikerlistán: 2010. augusztus hóban.

majd együtt indulunk el nótaszóval.
Odaérve a tó mellett megpihenünk,
árnyas nagyfák alatt megterítünk.
Kosarak tartalmát kicsomagoljuk,
körbeülünk a fűre, és falatozunk.
Melegen süt le ránk a napsugár,
ledobáljuk magunkról a ruhát,
beugrunk a tó vizébe fürödni,
milyen jó ott úszni és felüdülni!
Ha vonattal megyünk kirándulni,
kinézve a fák visszafelé futnak...
Látjuk, a faluban gulyát hajtanak
és hangos kolompszót lehet hallani.

Kerülő úton megyünk ma este haza,
amikor majd lefelé hajlik már a nap.
Előttünk az országút tele libákkal,
gágognak, s hazafelé vígan szállnak.

A kis faluban megkondul a harang,
felfelé száll hangja a magasba.
Eljő az este csendesen osonva,
Égen az esthajnal-csillag ragyog.

A madarak is nyugovóra térnek,
az ablakokban kialusznak a fények,
elcsitul a határ, enyhe szellő leng,
az egész tájon béke ül és csend...

Némán-fáradtan ülünk az autóban,
élvezzük a nyugalmas percekét...
a motor halk surrogása mellett, (és)
gondolatban szebb napokról álmodunk!

A

Mennydörög és villámlik

2012. október 20

Sötétségből sárgás fény villan,
majd hirtelen lecsap a villám,
komor felleg zúg-kavarog az égen
ijesztő dörgés kíséretében...
ember-állat menedéket keres,
de a vihar tart, nem enged!
Róka koma elbújik a lyukba,
kölykeit sietve maga alá húzza...
Madarak faágakon ijesztőn vijjognak,
fészek alján félve gubbasztanak...
Gazda udvarán megtermett komondor
ugatással adja tudtára világnak:

fél a dörgéstől, a villámlástól,
akár a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran
ahol ő nagyúr, mert ott sokkal
jobb elbújva, mint odakünn, ahol
mennydörög, és villámlik nagyon!

Lám, ember-állat rettegve fél attól,
ahová Isten haragja lecsapkod;
már tovább nem tűrheti a Nagyúr,
ami lenn a züllött Földön zajlik:
ahol háborúznak, nyugalom sosincs',
inkább éhezés, gyilkosság és csalás,
az emberek életét teszi boldogtalanná.

Szeretet helyett acsarkodás-düh-
és istenkáromlás hallszik mindenütt.
Teremtőnk Odafönn már régen megunta

ember gonoszságát, ezért villámmal sújtja.
Mennydörgéssel riasztja a földi lényeket,
hátha megbánják már súlyos bűneiket,
mindazt, amit eddig elkövettek.
Jó lenne, ha arra ébrednének,
hogy békeességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Sötétből-sárgás fény világít,
majd váratlanul csap le a villám,
'mit mennydörgés kísér szörnyű zajjal.
Teremtőnk büntetése mindazokra zúdul,
kik a szép földi-világot teszik tönkre;
már ő sem érti talán: a Földünk csodáival miért nem
elégedettek az emberek, amit hajdanán
számukra Ő megteremtett?

***

Naplemente az Ipoly utcai fák felett⁴

Balassagyarmat, 2009. április 5.

Halad a Nap Nyugat felé
ajtóm előtt állva
csodálom a naplementét.
Mindig újabb képet látok
s elbűvölve nézem a
hegy felé kúszó napkorongot,
az Ipoly utcai fák felett.

***

**

*

---

⁴ 2009. pályázaton e versemmel Art-díjas költői címet nyertem el. A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

Most elindul lefelé lassan,
a perceket számlálom,
a napkorongot még egészben látom.
Sötétlő felleg borítja felső részét,
benne napsugarak vibrálnak,
felette tarka színfoltok keretőznek
az Ipoly utcai fák felett.
A napkorong egyre lejjebb ér,
alsó felét a fák eltakarják,
felül vígan kergetőznek a felhők.

Lassan csend borul a városra,
kigyúlnak az utcai lámpák;
a Nap fáradtan elbújik a
Hegy ölelő-karjába, az
Ipoly utcai fák felett.

A Nap halvány pírját nézem,
ami még visszanéz utána,
a csend megpihen a fák tetején,
s én tovább csodálom a sötétedő tájat,

mert láttam a csodát:
a mindig változó naplementét
az Ipoly utcai fák felett.

A

Ne hunyd be a szemed

Balassagyarmat, 2008. december 16

Nézz körül, ha télen
hófehér takaró
borítja a tájat.
Az élet most pihen.
Ne hunyd be a szemed!
Tavasszal indul az élet,
kizöldül a határ,
feléled a természet;
nyílik a pipacs, a tarka a rét.
Ne hunyd be a szemed!

Eljő az érlelő nyár,
hajladozik a búzatenger,
fákon gyümölcs érik,
mindenütt virul a határ...
Ne hunyd be a szemed!

Az ősz lassan beköszönt
a hajnalok hűvösek,
az erdő színpompát ölt;
élvezd a munkád gyümölcsét!
Ne hunyd be a szemed!

Ne hunyd be a szemed,
inkább éld az életed!

Nézz körül, oly szép a világ,
minden évszak szépségére
nyissad rá a szemed!

A

NÉMA ERDŐ

2013. október 10

Várja múlását kísértő éjszaka
csendes erdő, leng árván magányosan,
üres már a madárfészek, faágon
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már Félhold
ha rám néznek homályba révedezve,
néma táj körülölel, csak szél süvölt,
lelkem őre láncsa csörren, fenn a Hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sas-madár,
figyel a földre, éhesen koncra vár.

Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?
Fészkében fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?
Senki se tudja a madár hova száll...
a néma tájon félve tekintek szét,
fülem hallja, a Föld mire készül,
mindenhol némaság a rónaságon.
Szél se rebben, semmi sem zöld már,
vétkes ember a Földet lerombolta,
javaink már sehol, kizsákmányolta,
a sors nem kímél. Kakukkszóra már
hiába várunk, az idő rég lejárt.

Ember! Bánd búneid, kérjél kegyelemet,
érezd vétkeidet, szállj magadba,
míg erdőben újra dalol a madár,
a fiókák többé ne éhezzenek,
étket csőrében hozza az anyamadár.

*

ÍZELÍTŐ SZERELMI VERSEKBŐL

2010. február 9

Dalszövegnek, alt hangon énekelve képzelem el!

Oh! - siess hozzám, ragyogjon arcod,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
Jó lenne mindenkor melletted lenni,
ölelő karjaidban megpihenni.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
nézem az órát, az idő múlását.
Telihold kukucskál be az ablakon,
s abban reménykedem, te vagy ott.

Meleg tekinteted, ha rám emeled,
szemed bársonyát rajtam felejtéd,
ha kitárod két karod énfelém,
repülök hozzád úgy, mint akkor, régen.

A boldog órát sohasem feledem:
bársonyos alkonyon őszi falevelek
színes szőnyeget nekünk terítettek,
s forró csókjaidtól lángoltak a szívek.

Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
jövönket mi örökre összekötjük,
majd tél multával, jön a szép kikelet,
s frigyünket templomi esküvel szenteljük.

Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig látnám,
a gondokat tőled távol tartanám,
s együtt haladnánk egy hosszú élet útján...

A

Bevallom

2012. október 15

Óh', de szép az égbolt, még úgy is, ahogy
sötétet félhold világítja meg...

Hová tűnt az égről lehozott csillagod...
talán nem is érzed, mért ilyen gonosz?

Te vagy a gyönyörű ötkerekű csillag?

Sápadt színed, engem megríkat,
fényes csillagok ragyognak az Égen,
köztük ott az enyém, a Göncölszekér!

Az a kicsi csillag a szekér végén,
az a leghalványabb - emlékszel még?
egy nyári estén, valamikor régen...
választottuk karonfogva, ketten.
Az a halvány csillag akkor, ott fenn
holdfényben csillogott a magas Égen,
ifjú voltam, amikor választottam...
egy fiú udvarolt, szerelmes voltam.

Bevallhatom: nem láttam már régen,
életem borús, olyan könnyörtelen...
mély sóhajom száll... félelem lelkemben...
nem bírom el, szívem beleremeg,
nem akarlak Téged elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
ha szerelmünk láncza elszakadna,
az én szívem mindjárt meghasadna.

Hajnalokban kerestelek

2013. október 3

Oly' régen várlak már
hideg van, elmúlt a nyár
ősz levelek hullanak
boldog idők így múlnak,
Kinézek az ablakomon,
nem örülök, mondhatom,
hideg szél fúj odakünn
lelkem fázik, nem pihen.

Körülnéztem, kerestelek
ablakon harmatcseppek...
nélküled üres a szobám
életem magányosan oly sivár.

Úgy hiányzol... siess hozzám,
melegítsd fel fájó szívem,

borús ég is felderül,
ragyogjon rád napsugár.

Hajnalokban kerestelek,
sehol meg nem leltelek,
egész világot bejártam,
most végre rád találtam...

Kis szobámban sok virág...
forró csókokkal várok rád
minden gondunk elfeledjük,
együtt dobban boldog szívünk.

A

Karodba zárva...

2013. március 1

ültünk a parton, búzavirágok közt,
a nap ragyogott a fejünk felett,
kék égen fehér gomolyfelhők úsztak...
s ránk forró szerelmet sugároztak.

Egymás szemébe belefeledkezve
reménykedünk boldogabb jövőbe',
a percek gyorsan múltak, nem figyelve
fittyet hánytunk az eljövő időre.

„Ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte...”
– az eljövő idő minket nem érdekelt,
hogy megváltozik minden körülöttünk...
és csak álom marad a szerelmünk.

Amikor a napsugár ránk ragyogott,
karjaidba zárva szívünk csordultig
telt érzelemmel... Lehet-e feledni
a boldog időket, forró szerelmünket?

A

Szeretni – boldogság

2009. november 18

Oly' régen várok rád, kedvesem,
bárkinek ezt én nem mondom el.

Elég, ha mi tudjuk: te meg én,
s érezhetem, hogy te vagy enyém,
mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Virágnak se lehet tiltani:

hogy bimbójából ne nyíljon ki.

Ha a Te szerelmed megérett,
harmatos virágom, enyém vagy,
mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Lehozom néked a mennyország
minden kincsét és a csillagát
az égről... lábad elé rakom,
kis kezéd örökké csókolom,
mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Senki sem tiltja meg énnekem,
hogy mindörökké szeresselek.

Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem is beleremeg,

*mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...*

Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem is beleremeg,
Már régen várok rád, kedvesem,
bárkinak ezt én nem mondom el,
*mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...*

A

Végül néhány modern LIMERICK következik,
ahol a versben mindenfélét le lehet írni.
Az enyéme még nagyon is enyhék:

Csörög a telefon

2014. október 17. Limerick-nek szántam.
Volt egyszer egy hisztis nő, kiabál a mobilba!
Ne zaklass, ne zaklass, s mobilját lecsapja!!)

(Önagyságát senki sem hívta)

„Mondom még egyszer:
ne zaklass engem!”

A hívó némán áll... zaklatom?

(hiszen egy szót se szóltam!)

Télen nyár – Abszurd

2015. január 11

Odaki sós hó esik, kinyílt az orgona
csámpás a menyasszony, nem lesz katona,
ruhája sáros lett
az most menő
ilyen az igazi modern esküvő!

A

Óh, Te Édes! - Humoros

2015. január 13

Mondd meg, hol találalak? - a hűtőben?
Ott nincs, de hallottam róla a hírekben...
azóta csak rólad álmodok',
ruhádból is kibontlak,
Te Édes lilaruhás, mogyorós tejcsokoládé!

A

2015. január 26

Történt USA kórház sürgősségi részén
fájdalmasan jajgatva ront be a legény,
személyzet siet eléje.
Jaj, csak orvost kérek,
bajom csak titoktartással mondom!

Fajdalmában gyorsan kap hasához
jaj, kedves doktor segítsen rajtam!
Mi baja, mondhatja,
titkát megtartom!
Reszket a hasam - jajgatva mutatja.

Bajom az, remeg bennem egy vibrátor,
hirtelen belém bújt a... a... a lyukamon!
De kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Megígérem, de röntgenezni kell!

Nem kell! Elmegyek inkább, ha az is tudja...
megint hasához kap, majd elhallgat...
legyen röntgen, ha kell,
de kettőnk titka legyen!
Megvizsgálom, már kezdem!

Jaj, doktor úr, más bajom is van:
nincs biztosítóm, de pénzem van.

Hm... hajnalban...

csak egy telefon!

Kész, rendben, ez is megoldva!

Sebész kollégám mindjárt jön,
operációhoz kell, meg két nővér...

Nem, akkor ők is tudják,
az nem lehet titok!

Mozog a vibrátor, a hasához kap!
Jajgatva mondja: most már mindegy.
Kezdődik a munka, röntgenen látszik,
a bűnbak előkerül hamar.

Titkát mindenki fogadta,
de hányan tudják, azt ki tudhatja már?

A

A helyi Kórházban – 1. Baj van

Abszurd, de vicces is

1015. február 6.

Nővér! WC-re kell mennem, de hova? –
mert nagyon alacsony, ülőke sincs rajta!

Magasító az udvari boltba’
az vasárnap zárva,
hétfői viziten szóljon főorvosnak! (ha-ha-ha!)

Mi lesz addig, ha rám jön a szükség?
szombat van... ide folyik a zuhanyvíz!

Ez is a főorvos gondja?

nővér vállát vonogatja!

Ha így marad, én is sz...jak pelenkába?

Itt tart az ország, egészségügy jó vicc?
 Személyzet teszi dolgát,
 csak ahogy erővel bírják,
 eredmény akkor lesz, ha betegek kihalnak?

A

Ez is a Kórházban 2. Másik változat!

Vasárnapra virradat, ügyeletes nővért
 keresem, pedig ma még nincs hétfő.
 Sajna', nem bírom tartani,
 megyek haza taxival
 ott magasítón, dolgom gyorsan végzem.

Talán mintha kicsit megijedtek volna...
 várjak, mi a teendő, tudták azonnal:
 néhány perc sem telt el
 hozták a magasítót!
 Menjek velük, egy fürdőt mutatnak.

Na, végre, szobámmal szemben egy
 fürdő wc-vel, rátették a helyére,
 ráadásul tiszta minden,
 nem, mint elődje...
 Vannak csodák! Ráültem! Micsoda gyönyör...

A

Kórházban, éjszaka 3. nap
 2015. február 10.

Kinyitom a szemem, szobatárs ül mellettem...
 pizsamában didereg, megfogja a kezemet,
 aki eddig föl se kelt!
 Mi a baj, kérdem?

Másik-szobában hangos kiabálás, figyelje!
Húha, a szobánk közt zár nélküli ajtó...
onnan jönnek félelmetes hangok...
mindent odahúzó,
mit közelben találok.
Mit tegyek? Megfogom a kezét.

Nagyon ijedt szobatársam, remeg.
Csengetek az éjjeli ügyeleteseknek!
A nővér hamar itt van,
bennünket vigasztal:
nagy fájdalmai vannak, azért ordít a beteg...

olyan súlyos, már fel se kel az ágyból
ne féljenek tőle, csak fájdalmában ordibál,
már halálán van, lehet,
a reggelt sem éri meg...
Ezzel a „vigasszal” nekünk jóéjszakát kívánt.

A

A verseket írta:

Finta Kata
író és költő,

Lírai Nagydíj, Aranyoklevél
és egyéb kitüntetések birtokosa

